

r e a d m e

Data- og kontekststudentenes linjeforeningsmagasin // Utgave 5, 2016

Wild readme
appeared!

CMF

readme er gratis og blir skrevet av og for studenter ved Data- og Kommunikasjonsteknologi ved NTNU.

18. årgang nr. 5, 2016

Redaksjonen

Redaktør
Stian Steinbakken

Økonomi
Sandra Skarshaug

Layoutansvarlig
Sigurd Berglann

Medvirkende
Marius Sørensen Dreyer
Karoline Velsvik Berge
Kristina Hovland Berg
Mari Sofie Lerfaldet
Stein-Otto Svorstøl
Ingvild Oxaas Wie
Mats Byrkjeland
Synnøve Halle
Eivind Kløvjan
Camilla Dalan
Marit Rudlang
Signe Carlsen
Magnus Rand
Marie Svanes
Bjørn Iversen
Fredrik Gram
Mikal Bjerga
Ole Furseth

Kontakt

E-post
readme@abakus.no

Adresse
readme, Abakus
Sem Sælands vei 7-9
7491 Trondheim

Nettutgave
readme.abakus.no

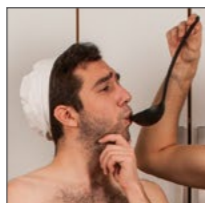
Host og hark
Hvem er slimtrynet på rad seks?

4

Hvem er på P15?
Vi vet i hvertfall om fem

10

«Cocky cooks»
Kom og smak på koken min

14

Leder

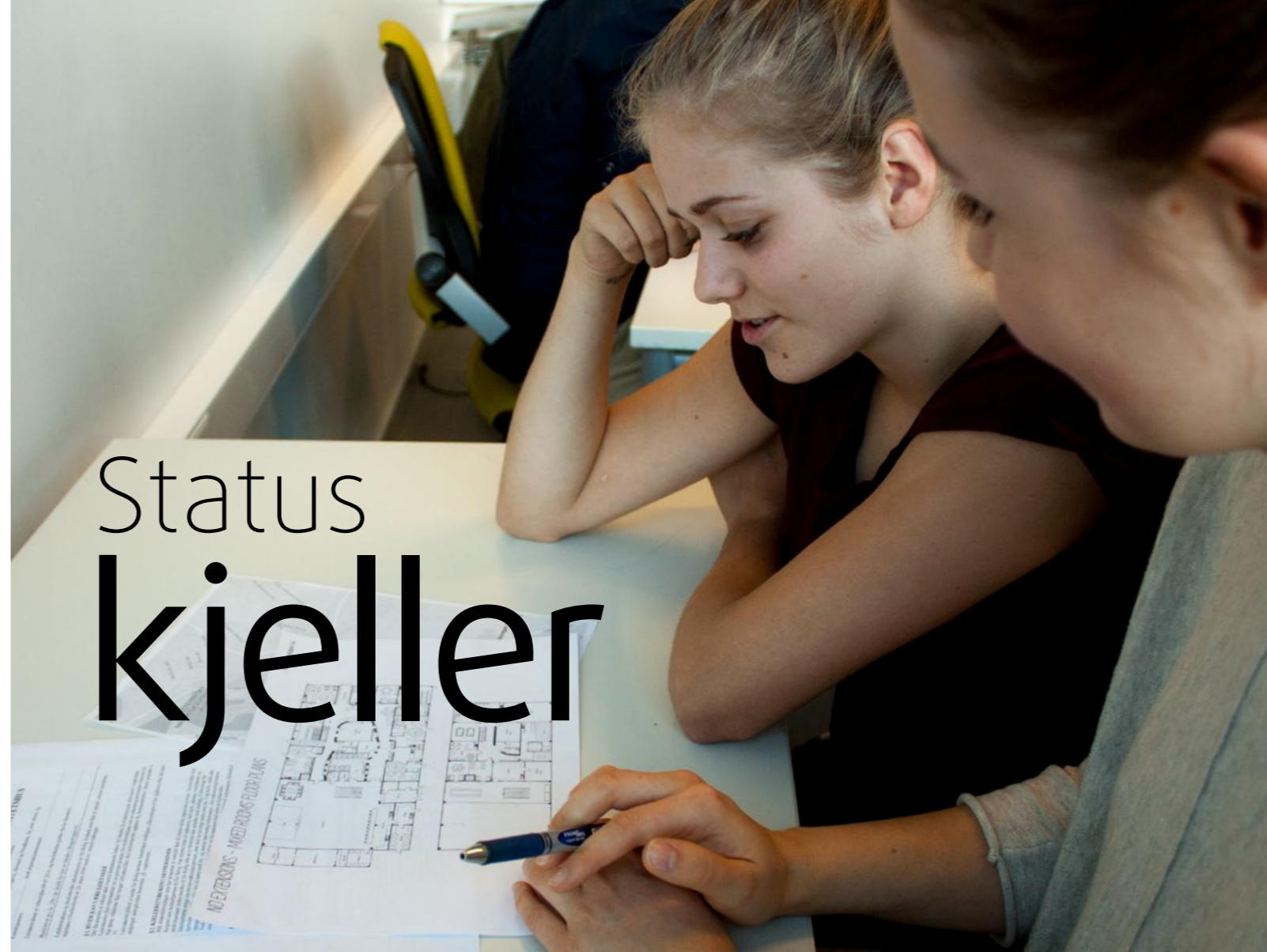
Redaktør: Stian Steinbakken

Da **readme** var på kurs i kreativ skriving med Odd sa han at det viktigste man gjør når man skriver er å begynne. Det nytter ikke å sitte og *tenke* på hva man skal skrive, fordi da kommer man aldri noen vei. Man må bare sette i gang, og det er det jeg gjør nå. Hva gjør man etter at man har begynt da, Odd? Jeg sitter fortsatt fast, jeg. «Det er bare å gjøre det», pleier Stein-Otto å si.

Det er gjerne slike tanker som går gjennom hodet når man nå sitter og forfatter sommerjobbsøknader. Kjenner du på at søknadsjaget begynner å ta på? Uro deg ikke,

for det er uansett så å si for sent allerede. Bedriftene fortsetter å fremskynde fristene hvert år for å konkurrere om de klokeste hodene seg imellom. Men når de tidligste fristene er i tredje kvartal av september, nesten et helt år i forveien, kan det hende at noen av disse kloke hodene glir gjennom fingrene på bedriftene. Skyter de kanskje seg selv litt i foten her? Hvis denne trenden fortsetter er det egentlig bare å begynne å søke sommerjobb 2018 nå.

Uansett, her har du ferskeste utgave av **readme** i dine hender, årgang 18.

Status kjeller

*Tekst: Signe Carlsen
Layout: Sigurd Berglann*

Rett etter nyttår ble kjellerne på Moholt stengt på grunn av en urovekkende utredning om lokalenes brannsikkerhet. Hvordan ser fremtiden ut for LaBamba og deres naboer?

Med et oppmøte på over hundre studenter på Velferdstingets kjellermøte, og taper blesting fra Reddkjellerne, kan Sit umulig være i tvil om at kjellersaken er svært viktig for byens studenter. Mange hadde på grunn av dette håpet de ville gjenåpne Moholtkjellerne innen årets fadderuke, men sikkerhet er noe Sit tar på alvor. Og når prislappen antyder en halv million kroner for rehabilitering av bare én kjeller, er det forståelig i andre alternativer vurderes.

Det nye kjelbygget

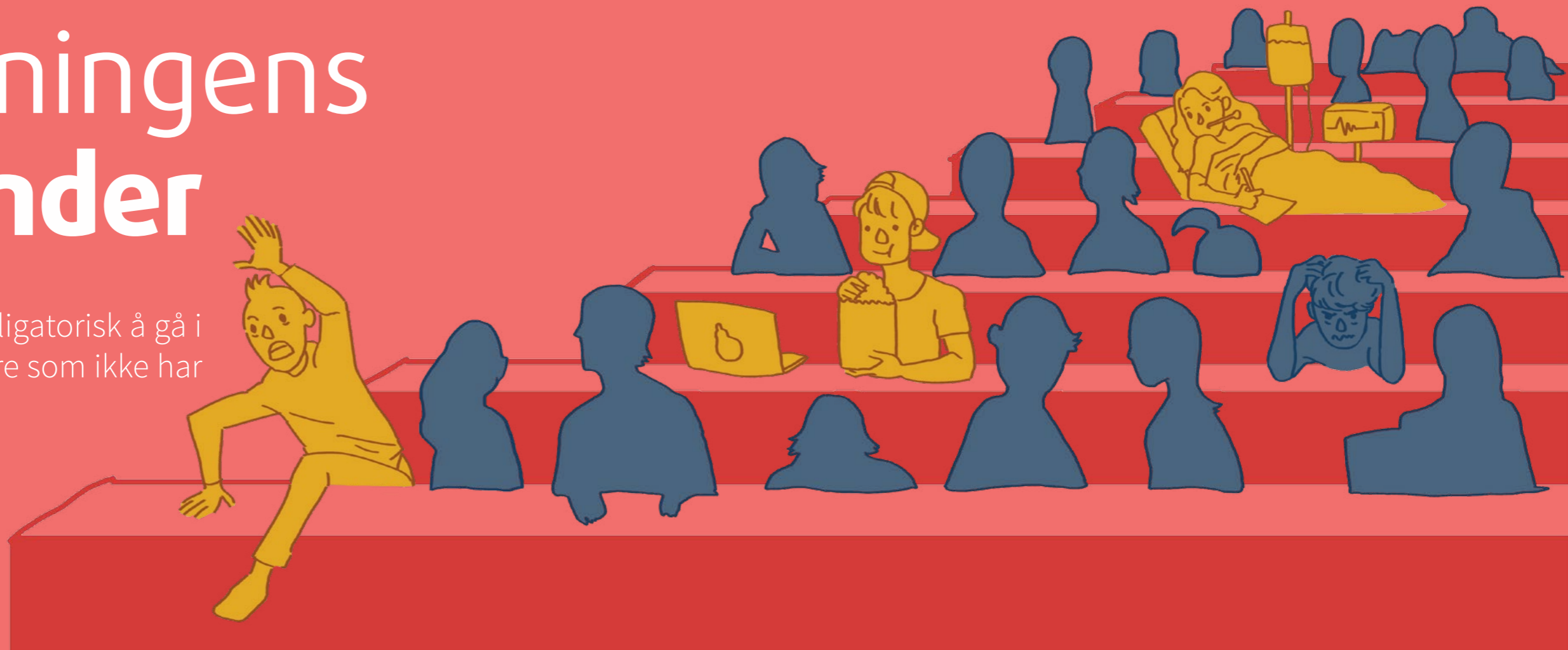
I notatet Sit offentliggjorde i slutten av september slår de fast at en mulig løsning vil være å etablere kjellere i deres lokaler i Nardovegen 14. Dette vil kreve omfattende ombygging av lokalet, og hvor mye dette vil koste er ennå ikke anslått. Med denne løsningen vil kjellerne ikke være kjellere i vanlig forstand, men heller ulike rom i samme hus – nesten som hyblene på Samfundet. I tillegg vil lokalet ha et forholdsvis stort fellesområde utstyrt med ulike fasiliteter. Dette vil bevare noe av det beste ved Moholtkjellerne: muligheten til å bli kjent på tvers av linjeforeningene. Det var ikke tilfellet i fadderukene da de ulike linjeforeningene

benyttet seg av midlertidige lokaler rundt om i byen.

Sit skal undersøke mulighetene for enda en alternativ løsning, og sikter på å ha grunnlag for en beslutning ved påsketider neste år. Da vil det bli bestemt om kjellerne på Moholt skal rehabiliteres, om Nardovegen 14 skal brukes eller om det er et tredje alternativ som vil seire. Utbyggingen skal uansett kunne påbegynnes umiddelbart etter beslutningen tas. Om den valgte løsningen vil kunne stå ferdig innen fadderukene neste år er enda uvisst, og frem til det er det eneste vi kan gjøre å markere våre bønner med #reddkjellerne.

Forelesningens plageånder

Visste du at det ikke er obligatorisk å gå i forelesning? Det er det flere som ikke har fått med seg.

Tekst: Marie Svanes
Layout og illustrasjon: Synnøve Halle

Om du faktisk velger å gå i forelesning har du sikkert irritert deg grønn over andre i salen et par ganger. Det har i alle fall jeg.

Først ser jeg på du som aldri tar deg bryet med å følge med i forelesninger. Du kan gjøre alt fra å sitte og spille på mobilen, til å se siste episode av favorittserien din på Netflix eller surfe på 9GAG. Er du bare i forelesning for å få bedre samvittighet? Eller er du kanskje så smart at du kan få med deg alt i både serien og forelesningen? I så fall, bra jobba, men du plager likevel resten av salen med de kontinuerlig flakkende bildene som dukker opp på skjermen. I tillegg prøver ofte lyset fra skjermen din å lokke meg inn på andre tanker. Skjermen fungerer som en magnet for øynene mine, og jeg strever febrilsk med å ikke falle for fristelsen. Så vær så snill, skru ned lysstyrken et par hakk. Eventuelt er et hett tips å sette deg

bakerst neste gang, eller beleilig nok bare sitte *hjemme* og se på «Pretty Little Liars» i stedet.

«Double trouble»

Videre ser jeg på du som sitter og gjør *annet* skolearbeid i forelesningen. Hva gjør du her egentlig? Jeg forstår hvis den eneste grunnen til at du møter opp i forelesning er fordi det bare er da du klarer å jobbe, men kanskje du bør gå en smule inn i deg selv for å lære bedre arbeidsmetoder. I tillegg har vi du som ser på en annen forelesning i forelesningen. Du føler kanskje at du får dobbelt utbytte av tiden din, men det gjør du ikke – du får faktisk mindre utbytte av *begge* delene. Du kan lese om hvorfor i **readme** utgave 3 fra i år. Kanskje lærer du deg en tankevekkende ting eller to.

Er du en av de som velger å ta med deg halve kjøleskapet ditt i forelesning? Vi setter alle stor

pris på at du flekker opp fire knekkebrød med makrell i tomat, kanskje også to-tre bokser tunfisk, idet foreleser begynner på en spesielt vanskelig utledning. Jeg forstår at det kan være tungt å følge med på tom mage, men hvis du vet at du alltid blir sulten halvveis i forelesningen kan det være lurt å heller ta med seg et par skiver med ost eller annet luktvennlig pålegg. Eventuelt hold ut til pausen begynner. Da er det ingen som bryr seg om du knasker gulrøtter og knekkebrød i et høylytt, diskontinuerlig intervall.

NM i håndopprekning

Det er ingen tvil om at det finnes mange smartinger på NTNU. Det er vel og bra at du rekker opp hånda for å spørre hvordan det som nettopp ble sagt henger sammen. Derimot å spørre når innlevering fem skal leveres inn eller når neste øving kommer ut – når det står lett tilgjengelig

på forelesningsfoiler eller itslearning – er relativt unødvendig. Føler du også at du må vise hvor flink du er ved å gulpe opp akkurat det foreleseren sa, men bare formulert på en annen måte? Vel, på dine vegne er jeg glad for at du forstår alt, men vi har ikke lenger muntlig karakter i fagene, så det er bare å kanalisere all muskelkraft fra armen til å perfektionere notatene. Hvis du i tillegg hadde tatt den timinutters eksklusive samtalen du planlegger å ha med foreleseren i pausen i stedet, hadde nok verden, eller i det minste forelesningssalen, blitt et bedre sted å være.

Sykt irriterende

Får du dårlig samvittighet med en gang du går glipp av en forelesning? Hoster du i tillegg? Da bør du kvele din indre stemme og heller tenke på oss andre stakkarer som må høre på den fæle hostingen din. Hvis frekvensen på hostingen

overgår ett host i minuttet er det bare å holde deg hjemme, restituere deg og heller lese litt på egen hånd. Om du klarer det, da. Ut fra hyppigheten av hostingen til den gjengse student drukner nok både sekk og bok i spytt før noen har lært noe som helst.

«Unnskyld, jeg skal forbi»

Når det kommer til plassering i forelesningssalen kan det virke som at de fleste prøver å gjøre det vanskeligst mulig for seg selv og andre. Et lite tips er å ikke sette deg ytterst på raden når du er en av de første som kommer til forelesningssalen. Muligens liker du å skape kaos, men du er egentlig bare til bry. Kanskje er du hun som har litt ekstra dårlig tid akkurat denne morgenen, noe som selvsagt gjør at du kommer for seint. Men selvfølgelig må du sitte med vennene dine – så du får fem andre til å reise seg opp, flytte på alle sine sysaker og pakkenelliker

og følgelig forstyrre resten av salen. Kanskje du er en av de som har så mye maur i rumpa at du ikke klarer å vente helt til forelesningen er ferdig før du må pakke sammen og gå ut av døren med et smell. Hvis du skal rekke en viktig avtale er det forståelig, men likevel trenger du ikke å sitte midt mellom alle vennene dine hvis du vet at du skal dra før timen er slutt. Hva med å gjøre hele prosessen en smule mer diskret? Så forstyrre du ingen andre, og heller ikke foreleseren.

Nå føler jeg at jeg har fått «rantet» nok om folk i forelesningssalen. Når sant skal sies er nesten ingen perfekte – men sammen kan vi gjøre en forskjell! Hvis du i neste forelesning ser meg sitte helt fremst og spise knekkebrød med makrell i tomat samtidig som jeg ser på «The Blacklist» med full lysstyrke, så er det bare *jeg* som prøver å plage *deg* så mye som mulig.

Når livet gir deg sitroner

readme tester mirakelbær

Tekst: Bjørn Iversen
Layout: Marius Sørensen Dreyer

Sitron. Lime. Eddik. Dette er matvarer de fleste skjærer grimaser bare ved å *tenke på* å spise. Men hva om jeg fortalte deg at det finnes en substans som får disse til å smake søtt?

Ja, du leste riktig. Denne substansen finnes, og er kjent som *mirakelbær*, en planteart som får sure ting til å smake søtt. Du er sikkert skeptisk til dette utsagnet – det var i alle fall jeg – men det er faktisk helt sant. Bli med på en smaksferd utenom det vanlige.

Mirakelbær, sa du?

Mirakelbær er en planteart i *sapodillefamilien*. Den er en busk med spiselige røde bær, og den smagsgivende effekten skyldes et *glykoprotein* som frukten inneholder. Dette proteinet kalles *mirakulin*, og den gastronomiske virkningen skyldes at mirakulinet binder seg til smaksreseptorene på tunga. Nøyaktig *hvorfor* sure ting smaker søtt, vet man dog ikke.

I testen benyttet vi ikke ferske mirakelbær, men heller et produkt som kalles *Miracle Frooties*. Miracle Frooties er mirakelbærekstrakt i pilleform. Ifølge produsenten er disse garantert å inneholde kun mirakelbærekstrakt, altså ingen form for kunstig tilsetning. Én tablett veier 35 milligram og skal tilsvare tre mirakelbær.

Testpanelet

Testpanelet bestod av Eivind Kløvjan, Synnøve Halle, Marius Dreyer og meg. Formålet med testen var å prøvesmakte forskjellige matvarer under påvirkning av mirakelbær. Siden ingen av oss er matkjennere – hverken offisielt eller selvproklamert – vil meningene og observasjonene som kommer frem i testen være *svært* subjektive.

Testen befant seg på det lille rommet overfor datasalen Fraggel på P15. Dette lokalet ble

håndplukket for nettopp denne testen. Hva er vel ikke mer innbydende enn et «whiteboard» overfylt med fremstillinger av det mannlige kjønnsorgan? Det hadde vi ikke svar på, så vi så oss pent nødt til å velge nettopp dette rommet.

Selve testen

Panelet var samlet rundt et bord. På bordet var det satt frem ymse matvarer de fleste anser som uspiselige i ren form, som lime, eddik og sitron. Vi hadde også jalapeños, eple, vodka, Guinness og melkesjokolade. Alt var klappet og klart for et aldri så lite etegilde, så det var på tide å begi oss ut på smaksferden.

Alle deltakerne ble tildelt én tablett. Tabletten skulle ruller sakte rundt på tunga, *ikke* tygges. «Ikke tygg»-delen var visstnok svært viktig, ettersom smaksløkene ellers ikke ville blitt eksponert lenge nok til at virkestoffet ville hatt

nevneverdig effekt. Tabletten smakte forholdsvis lite i starten, men etter et par minutter ble munnen min fylt med en intens, søt smak.

Etter tabletten hadde blitt fullstendig oppløst, var det endelig på tide å prøve noe surt. Marius og Synnøve så begge forholdsvis anspente ut, mens Eivind var mer avslappet. Det er kanskje ikke så rart, med tanke på at det var Eivind som supplerte med Miracle Frooties til testen. Han hadde nemlig prøvd mirakelbær før. Jeg visste ikke helt hva jeg skulle føle, så jeg bare hoppet ut i det.

Idet jeg gapte over en limebåt, var det en varsellampe som gikk av i hodet mitt. *Det føltes ikke rett*. Jeg forventet at ansiktet mitt skulle bli preget av sterk misnøye, om jeg spiste denne limebåten, men da den traff tunga var opplevelsen stikk i strid med forventningen: Det smakte jo *søtt!* Denne opplevelsen var så absurd

at jeg bare brøt ut i latter. Det burde jo ikke smakt søtt. Alle matvarene jeg prøvde hadde denne effekten. Jeg lo kanskje ikke hver gang, men alt smakte likevel søtt.

Det som likevel var litt rart, var måten smakene forandret seg på tur ned svelget. På tunga smakte det søtt, men når matvarene passerte et visst punkt i svelget kunne man kjenne deres opprinnelige smak. For eksempel smakte eddiken svært søtt på tunga, men idet jeg svelget det kunne jeg kjenne den ekle eddiksmaken. Det er også verdt å nevne at ting som opprinnelig smakte søtt beholdt mye av sin originale smak, men de ble nok hakket søtere de også, som eple og melkesjokolade.

Fellesnevneren for alle matvarene vi prøvde var at de smakte søtt. Ikke stort mer enn det, egentlig. Smakene var ikke nyanserte, i grunn, bare en

sterkere eller svakere versjon av den samme søtismaken. Hypotesen min er at jo surere noe opprinnelig ville smakt, desto søtere smaker det under påvirkning av mirakelbær. Noe som dog skilte seg ut var Guinness. Den smakte skikkelig annerledes, nesten som iskaffe. Opplevelsen min med mirakelbær virker heller ikke å være individuell. De andre testerne var enige i at alt smakte forholdsvis likt, bare mer eller mindre søtt.

Var det verdt det?

Mirakelbær var en opplevelse vel verdt tiden og 155 kroner på *vitenwahl.no*. Det at noe smaker så hinsides forventningene var utrolig gøy. Jeg gir terningkast fem, og anbefaler mirakelbær til enhver sjel som synes det høres interessant ut. Som en avsluttende visdomssetning kan jeg nå si dette: Om livet gir deg sitroner, spis mirakelbær.

Gløsløken

Saklige saker, helt seriøst

VR til NTNU Ålesund, Gjøvik

Tekst: Mats Byrkjeland

ÅLESUND/GJØVIK – Den revolusjonerende teknologien Virtual Reality (VR) har tatt verden med storm, og vil ha store konsekvenser for bransjer innen blant annet underholdning, helse og ikke minst utdanning. Nå vil også NTNU utnytte teknologien til å styrke samholdet mellom universitetets campuser. Rektor Gunnar Bovim annonserte i går at 300 millioner kroner vil øremerkes for «Prosjekt Virtuelle Gløshaugen». I prosjektet inngår innkjøp av HTC Vive til samtlige studenter ved NTNU Ålesund og Gjøvik,

samt digitalisering av over 20 av Gløshaugens forelesningssaler. «Slik kan de nye studentene virkelig få en autentisk NTNU-opplevelse», forteller en ivrig Bovim. Gjøvik og Ålesund vil heller ikke trenge like mange saler som i dag, da studentene kan låne med seg VR-headsettene hjem. De ubrukte forelesningssalene vil bli asylmottak, som vil generere inntekt nok til å tjene inn investeringen i løpet av en toårsperiode. I tillegg røper Professor Gunnar Tufte at det jobbes med en VR-utgave av «Age of Computers».

Funksjonshemmelse ikke verdt det

Tekst: Mats Byrkjeland

TRONDHEIM – Trønderen Inge N. Behn (29) mangler begge bena, og er avhengig av rullestol for å komme seg rundt. Han mener han ikke får nok goder av staten som funksjonshemmet. Etter å ha sett seg lei av å finne parkeringsplasser i Trondheim sentrum, valgte Behn å amputere begge bena for å kunne benytte seg av handikap-parkeringsplasser, samt andre goder, som plass på forhøyet platå under konserter og tilgang til egne handikoptoiletter. Men Behn mener fordelene ikke strekker til: «At det ikke er reduksjon i bompengavgifter, og ikke fri kjøring i kollektivfeltet for oss funksjonshemmede, er rett og slett ufordragelig», forteller Behn. Mange vil nok mene at det å amputere sine egne, friske ben er en dum idé. Men på spørsmål om han savner å ha ben, svarer Behn kort og konsist: «Egentlig ikke. Jeg jobber med IT, så jeg brukte dem ikke uansett.»

Utgavens master

Sikkerhetskrav i offentlige IT-systemer

Tekst: Hans Kristian Henriksen (M.Sc. 2016), konsulent hos Bekk

En masteroppgave uten å skrive en eneste kodelinje. Kan det være noe spennende, da? Dette utforsket jeg da jeg skrev masteroppgave om sikkerhetskrav i offentlige anbud.

Så godt som alle IT-systemer som anskaffes av staten gjennomgår en anbudsprosess. Her settes det krav både til systemets funksjonalitet, leveringstid og, ikke minst, pris. For å hindre forskjellsbehandling må alle krav besvares på en objektiv måte på forhånd. Men hvordan påvirker dette sikkerheten? Det er kjernen i min masteroppgave.

Samfunnsfaglig metode

Jeg valgte å intervju 14 personer som jobber med informasjonssikkerhet og anbud til daglig. I tillegg gikk jeg igjennom nesten 300 sikkerhetskrav i 29 anbud. Her var det ikke koding, men samtaler og analyser som la grunnlaget for studien. Å intervju de som faktisk arbeider

med sikkerhet til daglig gjorde oppgaven svært dagsaktuell, og ga langt større faglig tyngde enn en oppgave hvor en student utelukkende kommer med egne tolkninger av teori.

Status for sikkerhet

Så hva slags sikkerhet får vi egentlig i de systemene det offentlige kjøper? Dessverre altfor lite, for dårlig og for utdatert. Noen etater er flinke til å skrive sikkerhetskrav, men for mange virker dette som en langt ifra prioritert oppgave. Av de 29 anbudene jeg gikk igjennom, hadde 7 av dem ingen, eller bare ett krav til sikkerhet. Hos mange var sikkerhetskravene begrenset til krav om innlogging og kanskje bruk av HTTPS. God sikkerhet i IT-systemer krever at anbudsprosessen gjøres så fleksibel som en rigid prosess kan bli. De mest konkrete anbefalingene er å bruke anbudsprosesser med forhandling og å utvikle standardiserte sjekklister for sikkerhet. På denne måten kan etater med manglende kompetanse få

noe sikkerhet gjennom å følge ferdig utarbeidede krav, mens etater med mye kompetanse kan få fleksibilitet til å forhandle med leverandørene.

Sikkerhet er på dagsordenen

Det er ingen tvil om at sikkerhet er et veldig aktuelt tema, med et engasjert miljø i Norge. Det har vært lett å få kontakt med de som arbeider med sikkerhet til daglig, og i etterkant har jeg blitt invitert til å snakke om arbeidet på flere konferanser. Sikkerhet blir en større og større utfordring hver dag, og er et emne jeg varmt anbefaler å skrive master innenfor.

Å skrive en datamaster uten å kode var overraskende spennende. Med mer tid til å fokusere på tekst og teori – som til syvende og sist er det sensor ser på – og et par hobbyprosjekter på siden for å få ut litt kodeabstinenser, ble mastertiden en spennende avslutning på studietilværelsen.

5 på P15

Hvordan er livet på P15? **readme** søker svar.

Tekst og layout: Kristina Hovland Berg
Foto: Magnus Rand

P15 er Abakus' og Onlines lille dataslott, der det kryr av mer eller mindre hardtarbeidende studenter. Noen er der kanskje for å få hjelp med en øving, mens andre er der for å tilbringe kvalitetstid på de respektive kontorene. En fellesfaktor er at alle har fjeset klistret til en PC-skjerm fylt av diverse koder. Hvem er egentlig disse kodehodene? **readme** har gått rundt på P15 for å finne svar på dette. Følgende spørsmål ble stilt:

1. Hva er din jobb på P15?
2. Hvilken kjendis ville du kastet PC-en din på, og hvorfor?
3. Ville du vært én meter høyere eller én meter lavere?
4. Hvor ligger P14?
5. Fuck, marry, kill: Webkom, Koskom og PR.
6. Hvilken studentby i Trondheim er den verste, og hvorfor?
7. Hvis du måtte studere på Dragvoll, hvilket studium ville du gått, og hvorfor?

Tone

Klasse og linje:
Tredje Data

Tilstand:

Sittende på kontoret, har tydeligvis god tid.

1. «Jeg er nestleder i Abakus», fotograf Magnus blir umiddelbart starstruck når han får vite dette. «Og akkurat nå prøver jeg å gjøre matte 4.»
2. «Traktoren min (les: PC-en til Tone) ville jeg nok kastet på irriterende folk på lesesalen og folk som sniker i køen.» Tone innser at hun er nestleder og bør være forsiktig med det hun sier. «Egentlig vil jeg ikke kaste traktoren min på noen. Eller jo, kanskje på Sit, de glemte jo å sjekke brannreglene på kjelleren. De er teite, men ikke skriv det, da.»
3. «Ville blitt veldig lav med én meter lavere, men vil heller være lav enn høy.»
4. «Enten ligger P14 under P15, eller så ligger den på parkeringsplassen ved siden av.»
5. Fuck: Webkom, marry: Koskom, kill: PR.
6. «Moholt er den beste, jeg ville bodd på LaBamba! Det verste er definitivt Steinan, hvor er det egentlig? Æsj, det er Baileys-snerk i kaffen min.»
7. «Ville nok gått noe språkfag, kanskje master i tysk, det virker interessant. Eller kanskje psykologi!»

Henrietta

Klasse og linje:
Tredje Komtek

Tilstand:

Stresset over Maple TA, men fikk levert før fristen så livet ble bra igjen.

1. «Jeg er her for å chill, jobbe, spise lunsj – merk: Henrietta spiser ikke maten sin på sal – og kose meg. I tillegg er jeg på kontoret for å være fyllesyk. Jeg var fyllesyk her for litt siden faktisk!»
2. «Dette er et litt vanskelig spørsmål. Jeg liker jo de fleste, men det ville nok blitt Justin Bieber og teite matte 1-forelesere.»
3. «Ville vært én meter høyere, livet mitt hadde vært bedre. Konserter hadde vært lett. Jeg har drømt om å bli 1,80.» Det skal nevnes at hun foreløpig er 1,75 meter høy.
4. Litt usikker: «P14 finnes vel ikke?» Mer sikker: «Nei, det gjør det ikke.» Selvsikkerheten osrer: «Jeg kan faktisk alle faktaene, det er jeg som har skrevet baksiden av bedpres-lappene!»
5. Fuck: Koskom, marry: PR, kill: Webkom.
6. «Jeg synes Steinan er kjip». Henrietta grøsser litt: «Det er langt unna og fullt.»
7. «Ikke afrikastudier i hvert fall. Statsvitenskap på Dragvoll virker jo interessant. Det får man jo faktisk bruk for!»

Maja

Klasse og linje:
Femte Data

Tilstand:

Litt stresset fordi det straks er møte.

1. «Jeg er pang i PR, og passer på at alle har det bra! Både på P15 og i Abakus.»
2. Maja er litt nervøs over tanken om å kaste PC-en sin. «Jeg vil egentlig ikke kaste PC-en min på noen, jeg vil jo at alle skal ha det bra.»
3. «Tror jeg ville vært én meter høyere. Det er jo bedre å være høy enn lav. Jeg hadde dessuten blitt alt for lav om jeg var én meter lavere.»
4. «P14? Det aner jeg ikke hvor er.»
5. Fuck: Webkom, marry: PR, kill: Koskom.
6. «Jeg ville aldri bodd på Singsaker studentherjem. Der er det mark i madrassen, i hvert fall ekle krypdyr!»
7. «På Dragvoll ville jeg nok studert psykologi. Det er interessant, og nå for tiden skriver jeg master i samarbeid med psykologinstituttet. Noe jeg ikke ville studert er afrikastudier.»

Håkon

Klasse og linje:
Andre Data

Tilstand:

Venter på å hjelpe stressa førstiser i ITGK.

1. «Undass i ITGK.»
2. «Vil egentlig ikke kaste PC-en min», sier han og ser engstelig på PC-en. «Men hvis jeg måtte kaste den måtte det vært på en sosialistisk kunnskapsminister.» Håkon undrer seg over hvem som var den forrige sosialistiske kunnskapsministeren.
3. «Én meter lavere, er høy nok som det er.»
4. «P14? Nei? Hvor ligger de andre P-ene?»
5. Fuck: Webkom, marry: Koskom, kill: PR.
6. «Ville definitivt ikke bodd på Moholt, det er ghettoen.»
7. Han grøsser over tanken på å studere på Dragvoll. «Hvis jeg måtte studert på Dragvoll ville det nok blitt psykologi. Jeg er veldig interessert i kunstig intelligens og psykologi er vel nærmest dette. Ville garantert ikke gått kjønnsstudier.»

Sander

Klasse og linje:
Uvisst trinn Data

Tilstand:

Hangover på grunn av I/O, litt dårlig tid grunnet møte i backup.

1. «Jeg er en kontorrotte, lever på kontoret og spiller smash.»
2. «Donald Trump. Må knuse trynet hans så mye at han ikke kan stille som president. Skulle virkelig ønske Bernie ble president.»
3. «Én meter høyere. Jeg er ikke så høy fra før og har ikke råd til å bli en meter lavere.»
4. «Finnes P14? Er det ikke bare P15?»
5. Fuck: PR, marry: Koskom, kill: Webkom.
6. «Steinan. Jeg har selv bodd der, og er veldig glad for at jeg flytta. Det er alt for langt unna.»
7. «Ville studert psykologi. Der går det jo mange jenter.» **readme** oppfattet dette som et hint, så ta kontakt med Sander på telefon: 98 00 75 43. «Jeg er den manneste mannemannen.» Sander angret på å ha sagt dette og stresser videre til møtet.»

Gløshaugen + Dragvoll = Sant

*Tekst: Mari Sofie Lørfaldet
Layout: Sandra Skarshaug*

Se for deg at du er en flue på veggen i hjemmet til et kjærestepar. Det er ikke et hvilket som helst par, men en sammensetning av to motsetninger. En jente fra Gløshaugen og en gutt fra Dragvoll. Hvilke problemer kan oppstå, og er det egentlig noen fordeler?

Streit + fri = Konflikt?

Som vi alle har erfart, er det store forskjeller mellom studentene på Gløshaugen og Dragvoll. De fra Gløs er streite, mens det er tydelig at de fra Dragvoll lever et slags «friere» liv. Det er vanskelig å se for seg at to så motstridende personligheter ville funnet hverandre. Men når de først har det, hvordan utarter livet seg videre?

Si at paret har bestemt seg for å flytte sammen, og må påbegynne den umulige jobben å innrede. Lise, fra Gløshaugen, har mest lyst til å ha alt så enkelt og minimalistisk som mulig. Christian, fra Dragvoll, har på sin side lyst på den gamle, røde kordfløyelsofaen han så på Fretex. Hvordan balansere Lises minimalisme og Christians gamle sofa? I tillegg kan vi ikke tro at Christian sier seg fornøyd med bare sofaen. Det er vel bare å regne med at han gjerne tar med seg noen persiske tepper, den gamle vinylplatesamlinga og et par kulturskatter fra regnskogen også.

Konflikt + løsning = Forståelse?

Paret har nå kommet seg gjennom innredning og utrolig nok overlevd, men neste problem er

like rundt hjørnet. Lise har betydelig mye mer å gjøre på skolen enn Christian, noe som er tydelig hver gang Lise kommer hjem og finner Christian liggende på sofaen. Men hvem er dette egentlig verst for? Lise har alltid noe å gjøre, linjeforeningen har masse penger og det skjer noe hver dag. Christian har derimot frie tøyler, og linjeforeningens tolkning av «fest» er tre appelsiner og kanskje en cola på deling. I tillegg vil det sjelden skje noe felles, og hvor gøy er det egentlig for en dragvolling å bli med jentene fra Gløs på fest – eller motsatt? En lørdag har Christian endelig fått med Lise på fest med den skjeggete gjengen sin. Antrekk: strikkegenser.

Lise har dessverre bare skjorter, men får

heldigvis låne Mariusgenseren til Christian. Kvelden Lise trodde ville inneholde dansing og høy musikk, er i stedet en kveld preget av filosofi og dype samtaler. Hun tenker på hvordan en fest med gløsgjengen hadde sett ut. Det er vanskelig for henne å se for seg at vennekretsen hennes og skjeggebanden har noe til felles. Allikevel går hun hjem fra en kveld med åpenbaringer og en ny forståelse for Dragvoll, da en tanke slår henne: «Kanskje er det positivt å være sammen med noen helt forskjellige fra seg selv?»

Forståelse + flue = Åpenbaringer

For la oss, som flua på veggen, se litt på de gode stundene. Innredningen kan være slitsom – det

er ikke sikkert kordfløyelsofaen var det beste valget – men hva ender man egentlig opp med? Et helt unikt hjem, med et kritisk blikk fra begge parter. Det er jo forholdsvis praktisk at den ene vil ha lite, mens den andre vil ha mye. Er det egentlig noe særlig å ha et helt likt hjem som alle andre? Det er enda godt at hvitt passer til alt, og at den røde sofaen ikke var så ille allikevel.

I tillegg er det jo deilig for Lise å komme hjem til en som har overskudd. Christian er der når hun trenger det, og kanskje han til og med har en romantisk kveld ventende på henne etter en lang dag? Man har samtaler med ulike standpunkt, man får større innsikt, man tilegner seg unike verdier og man får dobbelt så mange

venner. Hvor gøy er det ikke å kunne få en bit av Dragvoll-livet selv om man går på Gløshaugen?

Hvordan skal man bryte barrieren for andre? Hvordan føre Gløshaugen og Dragvoll sammen? Lise og Christian har klart det, og da burde vel resten av oss klare det samme. La oss nå heller fokusere på de positive tingene. Vi blir kjent med mennesker forskjellig fra oss selv. Vi får oppleve musikk, klesstil og mat vi ikke hadde funnet på egen hånd. For forskjellige ting hører ofte sammen. Salt og pepper, melk og brownies, søvn og godt humør, vaskemaskin og tørketrommel. For å bruke dette som et bevis i ekte Gløshaugen-stil kan vi konkludere med én ting: Gløshaugen + Dragvoll = SANT.

God kok gir stå.

Ting du bør vite som siving

Linting

Tekst: Mats Byrkjeland

Gjer du av og til dumme feil når du skriv kode? Har det hendt at du har gløymt semikolon eller parentesar? Irriterer du deg over at eit gruppemedlem skriv krøllparentesar på eiga linje? Då er det på tide å *linte* litt.

Linting er eit av dei viktigaste verktøya i ein utviklar sin kvardag. Når ein skriv JavaScript for eksempel, så gjer ein feil. Sånn er det berre. Ein skriv dårleg kode. Linting er ein prosess som analyserer koden din, finn potensielle feil, dårlege praksisar, eller til og med dårleg stil på koden, og klagar på dette. Eller fiksar det automatisk! Ordet *lint* er engelsk, og betyr *lo* på norsk. Lo er ukult. Du vil ikkje ha det på genseren. Fjern det.

Rett opp dumme feil

Så korleis brukar ein linting sånn egentleg? Du kan for eksempel køyre linteverktøyet ditt frå kommandolinja. Då gir du filene du vil linte som argument, og programmet vil liste opp alle feil og manglar. Rått. Gjer dette kvar gong før du committar, og du kan vere relativt sikker på at du leverer fin kode.

Å linte i terminalen er vel og bra det, men lite praktisk når ein faktisk skriv koden. Då er det

best å la det skje i sjølve editoren din. Dei fleste koderedigeringsprogram, som for eksempel Sublime Text og Atom, har støtte for *linte-plugins* som fungerer i sanntid. Og med litt konfigurasjon skal det gå an å køyre autofiks ved kvar lagring. *Smud*.

Forskjellige programmeringsspråk har forskjellige lintarar. For JavaScript finst det fleire, og den absolutt mest utbreidde er *ESLint*. For Python finst blant anna *pylinter*. Når det gjeld Java, snakkar me ikkje så ofte om linting. Det er fordi IDE-ar som IntelliJ og Eclipse har mykje av dette innebygd, og gjer det utan at me treng å konfigurere noko.

Ok, så linting varslar deg om dei dårlege delane av koden din. Eksempel på dette kan vere at du har ein ubrukt variabel i koden din. Den kan fjernast. Eller at du har brukt **var** når du kunne brukt det tryggare **const**. Eller heilt sjølvstygte syntaksfeil

```
1 var awesomeness = null;
2 while (
3   awesomeness = generateAwesomeOrNot(Math.random())
4 )
5 function generateAwesomeOrNot(n) {
```

som manglande parentesar og slikt. Eller at du overskriv variablar som du ikkje egentleg ønsker å overskrive, som kan føre til stygge bugs. Men noko som òg er veldig nyttig er å bruke linting til å oppretthalde *kodestil*.

Kodestil

Me har alle vår føretrukne måte å skrive koden vår på, som ikkje har noko å seie for syntaksen. For eksempel elsker Ola mellomrom for indentering, medan Kari føretrekk tabs. Når Ola og Kari skal jobbe på sitt nye prosjekt, *nordmann.se*, kan dei definere eit sett med lintereglar, slik at koden deira vil følge same stil. Og med veldefinert kodestil vil koden vere konsistent og dermed lett å sette seg inn i.

Linting er viktig, og må vere ein naturleg del av arbeidsprosessen din. Dersom eit manglande semikolon har kosta deg meir enn eit halvt sekund i debugging, bør det ringe ei bjølle.

Ting du ikke trenger å vite som siving

Den perfekte rumpa

Tekst: Ole Furseth

Er du jente og har du lurt på om rumpa di er bra nok? Nå kan du endelig, ved hjelp av matematikk, få oppklart usikkerhetene dine én gang for alle.

I 2006 utarbeidet Dr. David Holmes ved Manchester University en formel for å rangere kvinnelige bakender, der beste mulige score er 80. Dette gjøres ved å gi poeng til forskjellige egenskaper ved rumpa. Jo mer firkantet, geléaktig og rynkete rumpa blir, jo lenger unna 80 ender man opp.

Biologiske baktanker

Ei rumpe med høyeste score er selvfølgelig pen å se på, men Holmes har også en vitenskapelig baktanke med formelen. I henhold til evolusjonen er en kvinne med bra rumpe en mer attraktiv partner. Rumpa, med sine tilhørende muskler, var kritisk for vår evne til å løpe oppreist og langt på de afrikanske savannene. En sunn og velformet rumpe er derfor et tegn på en partner som kan løpe lenger og raskere enn konkurrentene, i tillegg til å ha et underliv egnet for å bære barn. Tiltrekning til en pen rumpe er altså langt fra et moderne fenomen. Fra antikkens tider har kunstverk som *Venus Callipyge* – Venus med den

flotte bakenden – promotert rumpe som en av kvinnens viktigste egenskaper. Man kan derfor lure på hvorfor vi måtte vente helt til 2006 før en formel ble lagt frem.

En formel for former

Hva er så denne formelen, som Holmes brukte flere måneder av sitt liv på å komme frem til?

$$\frac{(S + C) \cdot (B + F)}{(T - V)}$$

Der variablene er: *S* = Shape, *C* = Circularity, *B* = Bounce factor, *F* = Touch firmness, *T* = Skin texture, *V* = Hip to waist ratio.

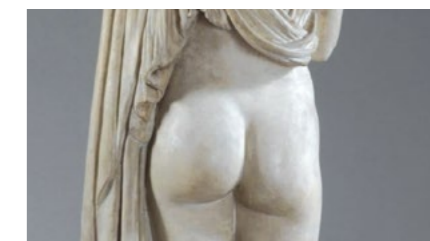
Alle variablene, med unntak av *V*, gis en verdi fra 1 til 20, der 20 er best. Eksempelvis vil ei rumpe formet som en fersken gi en tilnærmet perfekt score, mens en flatklemt smultring havner på den andre enden av skalaen.

For å nå toppen av skalaen må rumpa, foruten å inneha en ferskenform, være like rund som et par grapefrukt, være fast som en cricketball i latex, og være glatt som en barnerumpe. I tillegg er det ideelle forholdet mellom hoftene og midjen 0,7.

Hvordan ser så en perfekt rumpe ut? Ifølge Holmes, er Kylie Minogue (anno 2006) sin rumpe nærmest perfekt, til overraskelse for mange, som kanskje ville ha rangert blant annet Jennifer Lopez' høyere. Som svar på dette, sier Holmes at symmetrien og rundheten til Minogue trekker opp poengsummen hennes i motsetning til den mer kurvede bakenden til Lopez.

Å se bra ut eller være praktisk?

Om du nå har satt dine egne verdier inn i formelen, og funnet ut at du ligger et stykke unna 80, trenger du likevel ikke bekymre deg. I våre dager er det nemlig nyttigere å kunne sitte på rumpa og programmere enn å løpe rundt i villmarka. Skulle du altså ha en bakende som er myk og behagelig å sitte på, fremfor en som er like fast som Kylie Minogue sin, kan du trøste deg med at din er mer yrkesrettet.

Krøniken

1983–1987

Våren 2017 fyller Abakus 40 år, og i den anledning dokumenterer **readme** foreningens historie. Vi har nå kommet til 1983–1987, hvor organisasjonen begynner å etablere seg med både egen kjeller og nytt navn.

*Tekst: Stein-Otto Svorstøl og Mats Byrkjeland
Layout: Sigurd Berglann*

Av det man kan grave frem om de neste fem årene av Abakus' historie er det tydelig at organisasjonen har blitt både mer seriøs og allsidig. Spesielt kan man trekke frem at det nå er en tydelig satsning på å også ha sosiale arrangementer. Som det stod i forrige utgave av **readme** var det for det meste faglige møter med snitter som preget de første par årene. Etter hvert prøvde de seg med festligheter, og nå har disse altså satt seg.

Vaar- og vinterblot

Allerede i 1983 var det duket for Vaarblot, muligens støttet med de 2000 kronene man fikk tildelt av Studenttinget. For de uinnvidde så er dette et arrangement hvor man deltar som par, og gjennomfører et sett aktiviteter med ski på bena. Ovenfor til høyre kan man se flere eksempler på festlighetene. Utpå kvelden ble deltakerne underholdt av Kompjuters band «Byte Beat». Suksessen ble gjentatt året etter, men da møtte dessverre bare 35 opp. Det gikk langt bedre med Vinterblot på Vinhandlerens Kjeller samme år, med hele 60 deltakere.

Åpningen av LaBamba

Festene ble flere, og i 1985 fikk foreningen endelig tilslag på søknaden om egen kjeller på Moholt. Allerede 1. november åpnet den for gjestene. For å bygge lokalet samlet Kompjuter'n sammen 126 488 kroner, hvorav 76 000 kroner gikk til oppussingen frem til åpningen, og de resterende til videre utsmykning i etterkant. Blant ivrige bidragsytere til pengepotten finner vi Arthur Andersen & Co som gav 15 000 kroner. Pengene kunne eventuelt brukes til «faglig formål» – styret brukte dem riktig.

Ved åpningen 1. november holdt kjelleren åpent både fredag og lørdag. Fredag kveld annonserte de navnet: «LaBamba». Lørdag spilte bandet, «Compiler Crew». Lokalene ble blant annet også brukt til vorspiel for immatrikuleringsfesten dette året. Deltakerene ble i kjent stil busset fra vorspiel til fest, som fant sted på Møllerhotellet på Heimdal.

Økte jobbmuligheter

I denne perioden økte også interessen fra bedriftene. Antallet «faglige møter» med bedrifter bare økte, og i 1984 gav Arthur Andersen & Co 10 000 kroner til foreningen for at de skulle arrangere seminar. Det ble nedsatt en komité som skulle arrangere seminaret med tema «Datalovgivning, datakriminalitet og personvern», som foregikk på kveldstid en hel uke. Blant foredragsholderne finner vi blant annet Jon Bing, som sammen med resten av foreleserne fikk overrakt hver sin skisse av Trondheim, tegnet av en arkitektstudent. Raust.

Det merkes på bredden i bedriftene at studiet var blitt mer kjent. Flere var innom og holdt bedriftspresentasjon med de tradisjonelle snittene, for eksempel Computas, Kongsberg våpenfabrikk, Norsk Data, TandBerg Data, Scanvest Ring, EB/Scanword for å nevne noen. For å bistå studentene med valg av fremtidig arbeidsplass ga Kompjuter'n i april 1985 ut «Arbeidsmarkeds-katalogen for datastudentene

ved NTH», hvor studentene kunne lese om sin fremtidige arbeidsplass.

Listingløpets opprinnelse

1984 var første gang Kompjuters opptaksprøve, listingløpet, ble gjennomført. Ideen ble unnfanget av IDIs egen Guttorm Sindre. Vi vet ikke så mye om akkurat hvordan det første listingløpet ble gjennomført, men fra 1985 finnes det mye spennende bildemateriale. Det er lett å kjenne igjen vår «kjære» opptaksprøve, ved at de ferske studentene måtte løpe gjennom sentrum ikledd listingpapir. Men forskjellene er store. Det merkes spesielt på listingpapirkreasjonene studentene hadde på seg. Mange hadde laget fabelaktige papirhatter, -kapper og -togaer. Så selv om de ikke hadde meget under papiret, var de likevel påkledd. Noe som overrasker mer er at man ikke kan se antydninger til verken sirup, maling eller verre ting på deltagerne. Og hva med smokk, sløyfe og paraplyer? Det fantes ikke. Bildene kan tyde på at postene gikk ut på blant annet synging, diktlesning i Nordre gate, litt sit-ups,

lek med rockering og posering med tilfeldige forbipasserende.

Navneendringen

Det hadde lenge vært klart at medlemmene ikke var helt fornøyde med navnet Kompjuter'n. De siste årene hadde ønsket om et nytt navn blitt desto sterkere på grunn av det økende antallet sosiale arrangementer, i tillegg til faglige. Medlemmene følte at navnet «Kompjuter'n» hadde en litt for faglig klang, og ville heller ha et navn som favnet bredere. Under generalforsamlingen 12. november 1986 kom det endelig opp som en sak, og det ble foreslått at man skulle danne en komité som skulle arrangere en konkurranse om det nye navnet. Målet var å få inn forslag, slik at man på et senere tidspunkt kunne stemme over hvilket man ville gå for.

Etter navnekonkurransen i '86 ble det holdt en ekstraordinær generalforsamling 17. mars 1987. Her ble det lagt frem følgende forslag: enten endre navnet til «Abacus», «Abakus», «Abacchus» eller «Pipeline», eller beholde navnet «Kompjuter'n». Navneendringen

ville kreve ⅔ flertall, ettersom det innebærer statuttendring. I denne avstemningen manglet det kun to stemmer for å få endret navnet til «Abakus».

Senere samme år var det ordinær generalforsamling. I forkant av dette ble det sendt ut et brev fra en gruppe som kalte seg «Abakus' venner», der de oppfordret Kompjuters medlemmer til å møte opp for å stemme gjennom nettopp deres forslag: «Abakus». Det ble flertall denne gangen, og navnet ble endelig endret. Det var likevel et skår i gleden. I etterkant ble det delt et nytt skriv hvor tilsynelatende ett medlem mente navneendringen var forhastet og dårlig gjennomført. Heldigvis har linjeforeningen vår en sterk tradisjon for demokrati, og generalforsamlingen er fortsatt åpen for dem som ønsker å revurdere navneendringen, eller fremme nye forslag. For lærdommen fra akkurat denne perioden i historien vår, er nettopp det: Foreningen er formet av sterkt engasjement fra våre medlemmer – de som kommer på generalforsamling og stemmer. Ignim acearibus.

Abapost

Innlegg fra leserne

Send ditt innlegg til redaktor@abakus.no

Facebook-trakassering

Innsender: Mann (23)

Tidligere denne måneden lagde jeg en Facebook-gruppe for mine venner, der vi snakker om løst og fast. Det går stort sett i vår felles interesse: dyremishandling. Over tid fikk gruppen svært mange medlemmer, og siden har jeg opplevd å få tusenvis av meldinger daglig, av folk som ikke engang skjønner hva det dreier seg om.

Først og fremst synes jeg det er forkastelig at så mange skal reagere på at jeg lager en gruppe for mine nærmeste venner. Miljøet rundt dyre- og barnemishandling er jo ikke så stort i Norge, så det er vanskelig nok som det er å finne sammen. Jeg ønsket å bygge et nettverk rundt dette, men jeg bruker nå mesteparten av tiden på å svare tilfeldige mennesker som trakasserer, angriper, og som ikke engang er interessert i å forstå fagfeltet. Dette er ikke den friheten jeg har stemt for.

Rekk opp hånda ...

Innsender: Født i feil generasjon

... vist du syns at musikken nå til dags er uintelligent!! Mine favoritter (sikkert ikke kjent for alle, de heter AC/DC og Metallica) er mye bedre enn all den dritten de sender på radio, som Justin Biber og Kygo. Min generasjon sine «artister» er bare ute etter å tjene peng, og bryr seg ikke om kunsten. EKTE musikk er lagd av talentfulle MUSIKERE. EKTE musikk har rå gitarsolo på slutten. EKTE musikk gjør at man får lyst til å nå drømmen sin. Det eneste jeg får lyst til når jeg hører musikken min generasjon hører på er å ta på koss-headsettet mitt og høre på «Back in Black».

Alle andre i min generasjon hører bare på rap og dunk-dunk-musikk (dette vet jeg fordi jeg hører det på P15 gjennom hodetelefonen din!!!). Har dere kanskje tenkt å UTVIDE horisonten litt??

Dear Mark,

Innsender: Andreas Drivenes

I don't wanna go to your «bedpres». I hear we are lucky to have flown you in, but I want to stuck a book in your face because I think its larger issues at stakes here... You have a global responsibility with your market positions, but security is not only about technical security, its about person security. We in Norway have large amount of trust, and your company must gain this trust.

My name is Andreas Drivenes (student, little boy age 23).

Remember me, Mark. kthx bye

Hvordan lage readme

Tekst: Eivind Kløvjan
Illustrasjon: Fredrik Gram

I **readme** liker vi ikke å jobbe så hardt, og vi skriver helst artikler som ikke krever mye kildearbeid. Dessverre kan ikke alle skrive lederen, så noen av oss må ta til takke med artikler som denne. Dette er beskrivelsen av vår arbeidsprosess.

Første stasjon på vår produksjonslinje er noe vi kaller «#inspo». Dette er en arbeidsøkt på cirka tre timer hvor vi lar oss inspirere, og kommer med forslag til ting vi kan skrive om i utgaven. Redaktøren bestemmer deretter – med innspill fra resten av redaksjonen – hvordan utgaven i store trekk skal være utformet, og hvem som skal gjøre hva på hver artikkel.

Første arbeidsdag

Søndag etter #inspo har vi første arbeidsdag. Det er nå vi begynner på selve arbeidet med utgaven, med mål om å levere et førsteutkast for hver artikkel innen kvelden er omme. Dette

er en temmelig avslappet sesjon – etter hvert med påfyll av pizza – hvor samtlige skribenter har mulighet til å få innspill på artiklene sine fra resten av redaksjonen.

For de fleste av oss går den påfølgende uken forholdsvis rolig for seg. Unntaket er for vår retteansvarlig, som går gjennom alle artiklene slik de ser ut så langt – gjerne flere ganger – og korrigerer og gir tilbakemeldinger til alle som har jobbet på artiklene. Mesteparten av andre arbeidsdag – denne på lørdag – går med på utbedring av disse kommentarene, før vi runder av med en intens danse- og karaokeøkt på Antikvariatet.

Ferdigstilling og trykk

Dagen før vi må levere utgaven til trykk, faststempler vi «utgavens moral». Dette skal være en setning som oppsummerer hvilket *etisk* budskap utgaven formidler. Eksempelvis var forrige utgaves moral «Det er innholdet som teller»

(jf. de hvite kantene rundt flørten). Artikler som ikke underbygger moralen må skrives om, noe som gjerne tar noen timer. Helt til slutt drikker vi oss fulle, oppdikter Smått & Nett-seksjonen, tar noen drøye ryktesnaps, og sender utgaven til trykk.

Det siste som vanligvis skjer før vi distribuerer utgavene rundt omkring på Gløshaugen, er at vår kjære Stein-Otto henter alle de 500 eksemplarene av utgaven hos magasinets trykkpartner – Trykkpartner – og inspiserer samtlige for trykkfeil. Eksemplarene som ikke holder mål plasserer vi i skammekroken på **readme**-kontoret, mens resten disponeres til diverse stands og bord rundt omkring på campus av NTNUs rengjøringspersonale. Det er nå dags for å feire utgaven med en intern slippfest, hvor våre oppsamlede vinstraffer – typisk ti flasker vin per person per utgave – kommer til sin rett. Etter en bunnsolid orgie sover vi i fire dager og fire netter, før hele prosessen starter på nytt.

MORSOMT I BARNEHAGEN

Tekst: Stian Steinbakken
Layout og illustrasjon: Synnøve Halle

Som Data- eller Komtekststudent fyller muligens tanken på Pokémon-spillene deg med en nostalgisk barndomseufori. Det mange dog ikke vet, er at det ligger mer bak spillene enn man kanskje skulle tro. La oss ta et dypdykk og se nærmere på de avanserte mekanismene som ligger bak Pokémon-spillene.

Har du noen gang hatt følelsen av at en av pokémonene dine er litt sterkere enn alle de andre? At den Charmanderen du startet med hadde noe spesielt ved seg? Det kan godt stemme, skjønner du. Alle pokémon har seks attributter, nemlig *HP*, *attack*, *defense*, *special attack*, *special defense* og *speed*. Disse bestemmer hvor sterk en pokémon er, hvor rask den er og hvor mye den tåler. Grunnverdien til disse er fast for hver pokémon-art. For eksempel har enhver Shuckle 230 i grunn-defense, men kun 5 i grunn-speed. Shuckle er altså en latterlig treg pokémon som tåler masse, det man på fagspråket kaller en «wall».

Øvelse gjør mester

Men det stopper ikke ved disse baseverdiene. Hver gang en pokémon bekjemper en annen får den noe som kalles *Effort Values* (EV). Som navnet antyder er dette altså poeng som pokémonen må tjene. Alle pokémon har en «EV yield», som er hvor mange EV-poeng man får av å bekjempe den. Slår du en Geodude for eksempel, får du ett EV-poeng i defense. Slår du en Charizard får du hele tre poeng til special attack. Dette kan sees på som erfaring. Bekjemper en pokémon mange raske pokémoner blir den selv raskere. Hver attributt øker med ett poeng for hvert fjerde EV-poeng. En pokémon kan kun få 510 EV-poeng totalt, og vil ikke motta flere EV-poeng etter dette. I tillegg kan du maksimalt legge 255 EV-poeng i hver attributt. Siden attributtene kun øker for hvert fjerde EV-poeng er det ikke noe vits i å putte 255 EV-poeng i én attributt, siden du vil få like stor økning i attributten med 252 EV-poeng – ettersom 252 er delelig på 4.

Det vanligste er å velge seg to attributter som pokémonen skal være ekstra sterk i. Hvis du vil ha en pokémon som kan slå ut mange motstandere raskt, en såkalt «sweeper», vil du kanskje trene slik at du får 252 EV-poeng i attack, og like mange poeng i speed. Da får du $252 / 4 = 63$ ekstra poeng i begge attributtene. En typisk verdi for en attributt for en pokémon ved level 100, uten EV-poeng, er ofte mellom 200 og 300. Altså vil 63 poeng ha mye å si.

Pokémongenetik

I tillegg har alle pokémon noe som kalles *Individual Values* (IV) i hver attributt. Dette er medfødte verdier som aldri endrer seg. I hver attributt har en pokémon en IV mellom 0 og 31. Du kan se på disse verdiene som genetikken til pokémonen. Altså vil en pokémon med IV 31 i hver attributt være en *perfekt* skapning. Sjansen for å fange en perfekt pokémon er $(1/32)^6$, noe som er et vanvittig lite tall, men heldigvis finnes

det råd! Vi kan gjøre noe som kalles «IV-breeding»: avling av pokémon med perfekt genetikk. I spillene kan man parre pokémon i «barnehagen». Det høres kanskje litt perverst ut, men det er nå en gang slik det foregår. Hvis man setter to pokémon av samme art, med forskjellig kjønn – for eksempel en kvinnelig og en mannlig Squirtle – i barnehagen, vil de til slutt lage et egg. Dette avkommet vil få tre tilfeldige IV-verdier, mens de tre resterende arves fra foreldrene.

La oss si at vi for eksempel har tre Squirtler, den ene med IV 31 i HP og attack, den andre med IV 31 i defense og special attack, og den siste med IV 31 i special defense og speed. Hvis vi parrer de to første flere ganger, vil vi med litt flaks få et avkom med perfekt IV i HP, attack og defense, siden den arver tre IV-verdier fra foreldrene. I generasjon seks kan man i tillegg la en av foreldrene holde en gjenstand som

heter «destiny knot». Dersom dette er tilfellet vil avkommet arve hele *fem* IV-verdier fra foreldrene. Da kan vi være veldig heldige og få et avkom som har arvet alle de fire perfekte IV-verdiene fra de to første Squirtlene. Hvis vi nå tar denne Squirtlen med fire perfekte IV-er og parrer med den siste – som har perfekte verdier i de to resterende attributtene – kan vi med godt hell få et avkom som har perfekt IV-verdi i fem attributter. Fem perfekte holder som oftest, ettersom det er få pokémon som trenger perfekt attack og special attack. De aller fleste har kun behov for å bruke én av dem.

Hvordan finner man ut hvilke IV-verdier en pokémon har? Vel, i de eldste spillene var det ikke mulig å se verdiene. Faktisk gjelder mekanismene jeg beskriver her kun for generasjon tre og senere. I de nyere spillene kan man få en indikator på hvordan pokémonen ligger an. I hvert spill finner man en såkalt

«stat judge». Dette er en person man kan prate med og få evaluert en pokémon basert på IV-verdiene dens. Dersom pokémonen er «outstanding» er gjennomsnittsverdien av IV-ene over 28. I tillegg vil denne dommeren fortelle deg hvilke attributter pokémonen har høyest IV-verdi i. Dersom denne attributten får vurderingen «can't be better» har den IV-verdi 31. Dersom det er flere attributter som er høyeste vil personen ramse disse opp. Målet er altså å få «can't be better» i fem til seks attributter.

Nå har du alt du trenger for å avle fram et perfekt beist, som du kan trene i akkurat de attributtene du vil at det skal bli sterkere i. Et lite tips er forresten å avle fram en Ditto med perfekte IV-verdier. Ditto er nemlig pokémonverdens fellesehøl, og kan parres med alle andre pokémoner. Kanskje du, som Dittos hallik, blir den neste Pokémon-mesteren?

Smått & nett

– det du leser først!

På fjelltoppen

Under I/O skal Webkom-Edvard og PR-Ida ha fått god kontakt på dansegulvet. Det hele førte til en bortgjemt bås på Wildside, og videre hjem til Edwards seng for litt skikkelig Input/Output. Dette skal ha ført til misnøye hos romkameraten, Arrkom-Sander, som endte opp med å vaske hele stuen for å unngå å ligge og høre på lydene. «Han Edvard peak-a i går» skal Sander ha sagt dagen etter. «Ikke bare fikk han jobbtilbud, men han tok faen mæ med sæ den fineste førsteklassingen hjem samme kvelden.»

Flere I/O-kroker

Webkom og PR er ikke de eneste komiteene som fikk kost seg under I/O. LaBamba-Mathias skal også ha sleiket trynet til og delt natten sammen med ei viss PR-Cathrine, og Bedkom-Thomas skal ha funnet tonen med PR-Sara. Har du sett, PR kom seg inn i denne også gitt. Sistnevnte par skal ha dratt hjem sammen, men ingen I/O skal ha skjedd.

Forglem meg ei

På I/O skal Fagkom-Mikkel ha tatt festen helt ut, og rota med ei han ikke kunne huske. Arrkom-Camilla skal ha hatt samme problem. Med litt rykter, litt detektivarbeid, og litt enkel aritmetikk er det ikke vanskelig å skjønne hva som har skjedd.

Gratulasjoner

Gratulerer til Arrkom-Julie som skal ha tammert lederen vår! Ting skal visstnok ha blitt noe seriøst mellom paret. Det samme gjelder **readme**-Tuva og Arrkom-Kjetil. **readme** gratulerer parene og ønsker de hell og lykke videre.

Hytt meg her

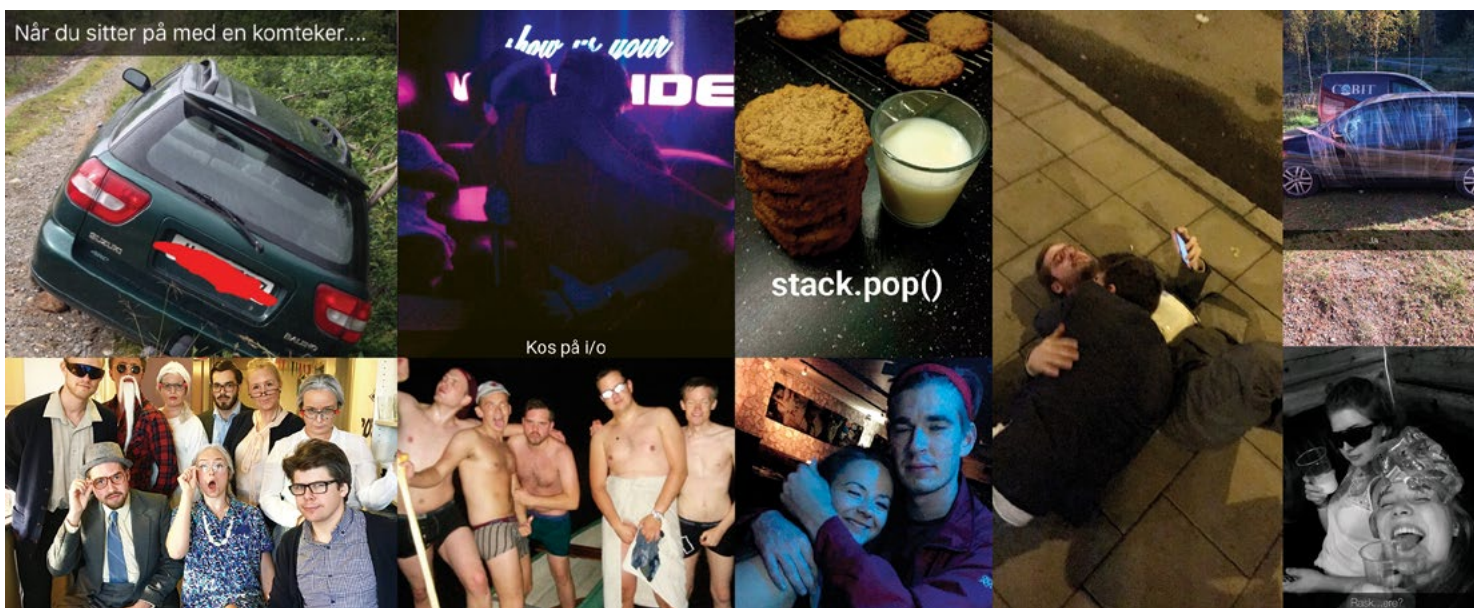
Incesten lever videre hos LaBamba og under hytteturen deres skal Fredrik ha gitt Janine en ekstra varm velkomst. Hvorvidt det ble input eller output på hytteturen vites ikke av **readme**.

Hytt meg der

LaBamba jobber fortsatt iherdig med incesten, og under samme hyttetur skal Elise og Peter ha hatt en hyggelig omgang på Mattis' rom. Da Mattis skulle ha rommet tilbake kom Elise ut, iført kun dyne, og påstod at «det ligger ingen andre der inne». Det gjorde det ikke. Peter hadde gjemt seg i naborommet.

Hytt meg hurramegrndt

PR kommer seg ikke unna hyttetur-ekstravagansen heller. William og Karoline skal ha forvekslet hytteturen med en fisketur, og dunket snøret i bånn. Dette skal PR-lederen ikke ha fått med seg, ettersom han var dypt opptatt med å inspisere en annen bånn: bånnen av bøtta.

Send tips til tips@abakus.no // Vil du ha snap på baksiden? Send snap til **RYKTE!** // readme.abakus.no